

Thes. 1.

Ortitudō, ultra suam originem, quam à ferendo ex communi Latinorum consensu habet, tam Grammaticè, quam Ethicè, olim ac hodiè, latius accipi consuevit.

Etymologia
Latina.

Th. 2. Hos verò natales suos si ullibi, in physica quadam significatione adhuc sapit, quando pro robore corporis accipitur fortitudo, brutis æquè aliisque rebus naturalibus, ac homini attribui solita. Græci ἰσχυρ, Latini robur appellant. Adjectivum fortis in hac significatione à Classicis Authoribus passim usurpari videas. Plinius Sec. L. Ep. VII. 23. Gaudeo quidem esse te tam fortem, ut Mediolani occurrere Tyroni possis. Caesar de bello Gall. L. I. 48. Totidem numero pedites velocissimi ac fortissimi. Apud eundem L. II. 2. de bello civ. Fortissima ligna. Inde Salviano L. I. de Provid. Substantivè fortitudines corporum, & Hieronymo L. II. adversus Jovian. Fortitudo corporum in militibus, Athletis, nautis, &c. De Cicerone, an I. Offic. hanc vocem in hoc sensu adhibuerit, ubi feris nos, equis ac Leonibus fortitudinem attribuere dicit, contra Lambinum ad I. Nic. 3. cum Mureto ad eundem loc. meritò dubitamus.

Propria vocis
significatio.

Th. 3. Extenditur autem fortitudinis nomen in grammatica latitudine vel ad qualitates naturales vel ad morales.

Ejus improprietas.
I. Grammatica.

Th. 4. Ad naturales pertinet, quando fortis idem ac formosus est. Plautus Bacchid. Act. 2. Sc. 2. Sed Bacchis etiam fortis tibi visa est? Unde synonyma fortis eandem accepere significandi vim. Apud Plautum in Pen. Act. 5. Sc. 4. secundum Taubmannum prapotentes pro formosissimis. Imo inverso significandi ordine pulcher pro forti. Virgilius VII. Æn.

— — — satus Hercule pulchro
Pulcher Aventinus.

Pulcher enim à Græco πολυχής, id est fortis,

A 2

Th. 5.